SENTINELA

ANUL II, Nr. 33
3 August 1941

GAZETA OSTĂȘEASCĂ A NAȚIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – București
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

Patria salută cu recunoștință pe viteji luptători care au desrobit Basarabia și Bucovina

Palatul Metropolitan din Cernăuți

Cuvânt către ostaşi

Ostași germani, ostași români,

Neamurile trăesc și străbat veacurile numai prin eroism și prin înțelepciune. Numai fapta eroică și înțelepciunea rămân deapururi făclii aprinse să lumineze drumul unui neam, să putem vedea la lumina lor trecutul și calea viitorului.

Această făclie ați purtat-o pe pământul românesc al Bucovinei și Basarabiei, voi ostași germani și ostași români, înfrățiți în aceeași credință înflăcărată, în același avânt năpraznic și în aceeași faptă de eroism fără pereche.

Ințelepciunea e la temelia războiului ce-l purtați cu atâta hotărîre, cu atâta dârzenie și cu atâta însuflețire, pentrucă arma voastră e purtată de onoarea unui neam, de dreptatea lui, de legea sfântă a omenirii întregi și de demnitatea sufletului omenesc.

Așa cum pe fundul mărilor strălucește numai comoara mărgăritarelor și cum în văzduh ard flăcările veșnice ale soarelui și jarul stelelor, așa va străluci deapururi pe pământul nostru strămoșesc al Bucovinei și Basarabiei, fapta voastră, eroismul vostru.

Astăzi, când s'a vestit neamului românesc desrobirea deplină a întregei Basarabii, gândul românismului de pretutindeni se îndreaptă din nou, mai viu, mai cald și mai iubitor către voi ostași germani, ostași români. El trăește cu voi alături întreg sbuciumul vostru, întreaga voastră jertfă sângeroasă, tot avântul și toată durerea și bucuria voastră.

El pătrunde în casele voastre dela țară și dela orașe și duce acolo recunoștință și încredere deplină în cea mai mare faptă de eroism, împletită din jertfa ostașilor Germaniei Mari și a țăranilor români din vechea Dacie.

Desrobind împreună Bucovina și Basarabia și înapoind neamului nostru aceste bucăți de pământ strămoșesc, ați ridicat în fața viitorului cea mai strălucitoare făclie de lumină pentru toate rândurile de români ce vor veni; ați așezat temelia cea mai puternică a legăturilor de prietenie cinstită și de unire frățească și temeinică între germani și români.

Să știți, ostași germani, că nu ne leagă de țara voastră numai chibzuelile căpeteniilor Statului. Suntem legați de acum înainte de Germania printr'o aleasă, nobilă și adâncă prietenie, pentrucă prin eroismul vostru v'ați înfrățit cu eroismul de veacuri al neamului românesc.

Ostași germani, ostași români,

Eroismul vostru și înțelpciunea conducătorilor și comandanților noștri s'a ridicat la înălțimea stelei care vestise odinioară lumii, nașterea Mântuitorului

Ea vestește astăzi renașterea României.

Locot. rez. ELIE BUFNEA

Bucovină, Bucovină!

Peste fruntea ta străbună,
Puneți stema de regină....
Ești de-acum pe veci a noastră,
Bucovină, Bucovină!...

Multe hoarde au vrut, de veacuri
Să-ți robească plaiul sfânt,
Dar s'au sfărâmat în pulberi
Și-au rămas aici pământ!...

Glas de bucium, glas de tunet,
Când suna prin munți și văi,
Din cătune risipite
Alergau voinici flăcăi.

Și 'n spre Marea spumegândă,
A dus Nistru 'n val, șivoi...
Sângele acelor care,
Căutau pământ la noi!...

Bucovină, Bucovină!...
După un an de zile grele
Te-au scăpat de sub robie,
Bravi ostași ai țării mele.

Glasul sfânt al liberării
A cutremurat morminte,
Răsunând ca o poruncă:
„Inainte — Inainte!"

Să sdrobiți dușmanul crucii,
Ce ne-a pângărit credința;
Lupta voastră-i luptă sfântă
Și cu voi e biruința!...

Bucovină, colț de țară
Peste frământata-ți glie,
Fâlfăe în biruință
Iar stindardul României!...

Serg. maj. VICTOR GH. BĂLĂNESCU

Bucovina noastră

Cel dintâiu pământ românesc desrobit a fost cel al Bucovinei de Nord. N'a fost aceasta o simplă întâmplare. Pământul Bucovinei este sfânt pentru românimea de pretutindeni, fiindcă el, mai mult decât oricare altul, este impodobit cu cele mai vechi și mai multe lăcașuri de închinare creștină.

Bucovina este și cel dintâiu pământ pomenit în istoria frământată și tot de atâtea ori glorioasă a Moldovei. Dragoș, legendarul întemeietor al țării moldovenești, a venit dinspre Apus, din Țara de peste munți, și primul lui popas a fost în Nord. Aici s'a întemeiat întâiul voevodat al Moldovei și de aici s'au lăsat la vale, spre Sud, oștile organizatoare de țară nouă moldovenească.

Glorioasa familie a mușatinilor și-a gospodărit țara, stabilindu-i capitala pe pământul Bucovinei, la Suceava. După Bogdan, cucernicul domn Alexandru cel Bun și-a întocmit lăcașul odihnei de veci la Mănăstirea Bistrița, pe zidurile căreia, înegrite de vreme, se văd încă frescele cu chipul blând al domnului moldovean.

Dar epoca de mare strălucire a Bucovinei e aceea a lui Ștefan cel Mare.

Gloriosul domn a făcut din Suceava, o adevărată capitală, demnă de marile lui fapte de arme și de întinderea pe care a dat-o țării. Palatul domnesc a fost înconjurat — cu vrednicie creștină — de albe lăcașuri de închinare, în care domnul îngenunchea cu sfetnicii lui de câteori trebuia să ia o hotărîre importantă pentru țară.

Sub îndemnul, atât de creator, al sentimentului religios, pământul Bucovinei s'a umplut rând pe rând cu mănăstiri și biserici, într'un stil care a știut să îmbine progresul vremii, adus de meșterii străini, cu duhul vechiu al tradiției moldovenești. La Sucevița, la Voroneț, s'au ridicat lăcașuri de rugăciune, dar și de cultură. In mănăstirile bucovinene s'au făcut primele însemnări cu valoare istorică; acolo diecii și pisarii au însemnat în pomelnice și apoi ca pe marginea cărților de slujbă numele de domni și evenimentele mai importante. *Analele dela Bistrița* și *Codicele dela Voroneț*, constitue, pentru istoria și literatura noastră veche, primele noastre informații istorice și primele noastre monumente literare.

Pentru vitejia românească trebue pomenită lupta din Codrii Cosminului a lui Ștefan cel Mare cu Polonii pentru pedepsirea trufiei leșești, și a lui Petru Rareș pentru Pocuția.

Apoi, cu cât ne apropiem de epoca modernă, Bucovina rămâne pentru obștea românească locul de închinare și adesea de refugiu al cărturarilor și luptătorilor pe calea spiritului.

Capitala Moldovei se mută în secolul XVI la Iași. Suceava rămâne însă, cu mănăstirile înconjurătoare, capitala religioasă a țării.

Istoria frământată a principatelor române avea însă, la 1775, să înregistreze prima răpire a Bucovinei. Atunci, domnul Grigore Ghica — deși nu de neam curat românesc — a căzut sub iataganele turcești, pentrucă se împotrivise la această primă atingere a integrității și unității moldovenești.

Deși sub stăpânire străină, Bucovina și-a continuat, totuși, vieața ei românească. Cărturari ca frații Hurmuzaki au afirmat acolo românismul care-i însuflețea prin culegeri de documente și prin publicarea unei foi în limba română. Arune Pumnul, profesor de românism, și-a strigat de pe catedră durerea care era a tuturor. In timpul revoluției dela 1848, cărturarii moldoveni, în frunte cu Alecsandri, și-au găsit refugiu în Bucovina. Mihai Eminescu a învățat în școlile din Cernăuți și, la 1870, a organizat la Mănăstirea Putna acel congres al studențimii române de pretutindeni, congres care a însemnat o mare manifestație de unire a întregului neam.

In sfârșit, unirea cea mare, dela 1918, ne-a adus și Bucovina, așa cum ne-o aduse Basarabia și Ardealul. De atunci, vrednicia românească a înfăptuit multe lucruri de ispravă pe pământul bucovinean. Cernăuții redevenise focar de românism, o însuflețită mișcare culturală, polarizată în jurul universității, dând numeroase elemente și activând în toate domeniile științei și culturii.

Lovitura din Iunie 1940 a întrerupt —însă numai pentru un an—această vieață românească, ale cărei involburări de progres erau din ce în ce mai accentuate. Bucovina a reintrat însă acum din nou în cadrul național.

Vor fi de sigur multe de refăcut. Va fi nevoie de un viu spirit de inițiativă, de caldă însuflețire. Inginerul și cărturarul, arhitectul și medicul vor trebui să-și spună cuvântul și—mai ales—să înfăptuiască. O chezășie supremă — pentru aceasta — există: Conducătorul, care și-a luat asupră-și această mare sarcină de restaurare românească în provinciile readuse pe făgașul național.

Bucovina va redeveni ceea ce a fost— o „veselă grădină" — și mai mult decât atâta.

Soldat IVAȘCU GHEORGHE

GENERALUL

Generalul, Conducătorul și Părintele Plugărimii, se află în mijlocul ostașilor săi. El împarte cu ei bucuriile și greutățile. El e steaua lor și soarele lor. Pretutindeni răsună cuvântul lui înțelept; pretutindeni răsare chipul lui luminat de dragoste și de credință; pretutindeni bravii ostași îl simt frate la cot cu ei sau înger păzitor deasupra lor.

Acolo, în bubuitul tunurilor, în ploaia de gloanțe și de bombe, Generalul se gândește la Țara cea nouă. El își frământă mintea și inima, cum să facă și cum să dreagă, ca să zidească o țară fericită, puternică și îmbelșugată. Mintea lui e trudită, când de planurile de bătaie, când de planurile de a da fraților noștri desrobiți cea mai bună organizare.

Voi, cei rămași la rosturile dinăuntrul Țării, se cuvine să-i stați mereu intr'ajutor și să nu-l lăsați singur. Să lucrați cu toată tragerea de inimă, căci Patria are nevoie de munca noastră, a fiecăruia, oriunde se găsește el așezat. Căci biruința se câștigă prin munca și lupta neamului întreg: cu arma, cu condeiul, cu ciocanul, cu plugul. Pe toți, dela plugar până la marele dregător, Generalul vrea să ne știe lucrând de zor. Și când vede aceasta, Generalul simte că nu se trudește singur și zadarnic.

S.

Mânăstirea Putna cu mormântul lui Ștefan cel Mare

La marea întâlnire cu Basarabia

„Ori câte picături de silnicie ar fi căzut în isvorul limpede al dreptului nostru istoric asupra Basarabiei, vremea a trebuit să le mistue și să le așeze, iar dela un rând de vreme încoace isvorul a trebuit să curgă din nou limpede ca și înainte“... Eminescu, acest mare poet și vizionar, a avut dreptate. Limpezimea apelor trebuia să vină; drepturile noastre asupra țării Basarabilor trebuiau să fie recunoscute. I'a lipsit poate lui Eminescu — în clipa în care scria rândurile de mai sus — intuiția suferințelor ce aveau să se mai abată asupra acestei provincii. Soarta a fost nedreaptă și milostivă cu poetul... Nedreaptă, fiindcă nu i-a hărăzit să trăiască acea clipă a reîntregirii, pe care sufletul lui o dorise atât de arzător; milostivă, fiindcă tot soarta i-a cruțat rușinea și umilința de a vedea instăpânindu-se timp de un an, pe acest pământ scump al Basarabiei, întunericul, robia și necredința bolșevică.

Cum ar fi sângerat sufletul și trupul lui în fața acestui sacrilegiu; cât ar fi plâns, poetul, care a formulat, mai bine decât orice istoric, legitimitatea românească asupra Basarabiei: „*acest pământ basarabean nu l'au cucerit, n'am alungat pe nimenea de pe el, ci e o bucată din patria noastră străveche*, este zestrea *împărțitului și nenorocitului popor românesc*“.

In mormântul lui, din inima României — atât de uitat, în ultimul timp și ocolit de generațiile fragede — poetul își va fi găsit azi marea liniștire... Basarabia este din nou a noastră, și va fi, pentru totdeauna.

Dar nu numai Eminescu și-a găsit împăcarea. Odată cu el, voevozii și boerii, voinicii cântați de baladele populare, atâția viteji ce și-au lăsat trupurile în acest pământ sfânt, sau au luptat pentru libertatea lui. Orheenii și Sorocenii, flăcăiandrii Tigheciului, Grue a lui Novac, sau Grue Grozovanul, vor găsi liniștirea... Iar în mormintele lor dela Cozia și Putna, Mircea cel Bătrân și Ștefan cel Mare vor lăcrima ca sfinții de atâta bucurie; Mircea cel Bătrân, care se numea cu atâta mândrie: „stăpânitor peste Ungro-Vlahia și Domn al părților tătărești și al amândurora malurilor Dunării până la Marea cea Mare“; Ștefan-Vodă, care curăța Basarabia, la Lipnic, de orice urmă de dușman tătărăsc. Somnul lor de veșnicie nu va mai fi tulburat deacum înainte.

„Veacuri de-a rândul — ne spune undeva un istoric — n'a fost deosebire între ținuturile din stânga Prutului și cele din dreapta acestui râu. Aceeași populație locuia pe amândouă malurile; aceeași soartă o aveau toți, aceeași administrație îi cârmuia și pe unii și pe ceilalți; aceleași zile bune și aceleași zile rele le-au dus deopotrivă toți moldovenii“. Așa va fi și de-acum înainte... Aceeași administrație, aceeași ocârmuire peste noi și basarabeni — și aceleași zile bune le vom duce împreună. Fiindcă zilele rele s'au dus pe pustie, și pentru totdeauna... Generațiile care vor veni vor primi în dar această minunată Basarabie, luminoasă și strălucitoare, căreia nimeni nu-i va mai aduce vreo atingere sau știrbire. Un alt an 1812 nu va mai fi cu putință... Acel an de „rășluire“ dintre basarabeni și moldoveni, când „Cu cârdul, ca turmele de oi, bieții basarabeni încinseseră toată marginea Prutului, dela un capăt la altul, mergând și viind de prin sate și de prin târguri, săptămâni încheiate, cu luare de „ziuă bună“ dela părinți, dela frați și dela rudenii, cu care crescuseră și viețuiseră împreună“...

„Rășluirea“ de-atunci nu se va mai repeta; și nici zilele de jale și părăsire din 1940...

Poporul acesta blând și bun al Basarabiei nu va mai ști de-acum ce este despărțenia și robia; nu-și va mai lucra ogorul în lacrimă și obidă; nu va mai blestema în cântecele lui „pe rusul afurisit“, care „de când a venit și ne-a robit“.

„Casa par'că nu ni casă,
Masa par'că nu ni masă.
Vremea par'că-i tot pe dos
Și pământul mânios“.

El nu se va mai jeli de-acum încolo; nu va mai privi gânditor sau înlăcrimat spre apele Prutului, care despărțeau două provincii, ca pe două suflete dragi, și nici nu va ruga pe Dumnezeu să facă minunea, să sece apele, să rămâie numai fundul cu pietrele...

Ca să le ardă soarele,
Să trec cu picioarele,
Să-mi văd surioarele.

Iată, Prutul nu și-a secat apele, dar, prin jertfa de sânge a soldatului râul acesta nu mai este un hotar... El nu mai desparte suflete, nici trupuri de frate... Apele lui nu vor mai răsfrânge jale și robie; pe valurile lui nu vor mai trece luntrași obidiți... Zăvoaele și sălciile lui se vor înfiora acum de o altă vieață sub alți zori, acei zori pe care poetul basarabean, preotul Mateevici, îi întrevăzuse în versurile sale: Zorile desrobirii:

Și glasul vieții ascultând
Venirea zorilor eu cânt...

TUDOR ȘOIMARU

Ostașii noștri

Ce vitejește luptă ostașii noștri, fraților! Luptă dârz și fără teamă de moarte. Parcă merg la sărbătoare, nu în gura morții. Puțin le pasă că dușmanii sunt puhoiu de mulți. Ei știu una și bună: că luptă pentru Dumnezeu și pentru dreptatea Neamului; că luptă sub comanda celui mai viteaz și mai înțelept General; că trebue să învingă cu orice preț; că acolo unde este Dumnezeu, este și biruința; că Dumnezeu este cu noi, iar nu cu păgânii.

Suntem mândri de viteaza noastră armată. Când citim faptele vitejești ale scumpilor noștri ostași, uităm toată jalea și durerea și simțim o bucurie adâncă. Și mai simțim, că vieața risipită în bătălie de frații, părinții sau fiii noștri nu e vieață pierdută. Ea intră în lumina cea adevărată și fără de sfârșit, ca să trăiască nestinsă în vecii vecilor și să lumineze calea noastră și fericirea Neamului.

Nu mor cei care cad pe front pentru Patrie. Dimpotrivă, ei înviază în sufletul Neamului și numele lor se va păstra nesters în amintirea Țării. Nu-i plângeți, căci ei nu sunt pierduți. Ei și-au dobândit pe deplin fericirea veșnică. Un mort pentru patrie nu trebue să însemneze o jale într'o familie. El trebue să rămână singura bucurie și mândrie a familiei. Căci aceasta e cea mai adâncă mângâiere: să-ți dăruiești vieața pentru folosul Țării și Neamului. Numai ei, cei morți pentru Țară, pot spune că și-au împlinit cu adevărat vieața.

Ostașii noștri luptă și mor cu bucurie. Trebue să primim și să cinstim cu aceeași bucurie sfânta lor jertfă. Ei se jertfesc pentru marea biruință românească și creștinească. Noi, dacă vrem să le facem mulțumire și să le dăm recunoștința cuvenită, avem și noi o datorie de îndeplinit față de ei. Una și cea mai mare: să ne străduim a stăpâni cu cinste și cu credință, spre înflorire și bună sporire, biruința lor.

S.

Biserica „obiectivul militar al bolșevicilor“.

Din nou stăpâni

Ziua împlinirilor istorice a sosit. Pământul românesc s'a reîntregit definitiv cu cele două provincii scumpe sufletului nostru: Bucovina și Basarabia. Bolșevicii au fost înfrânți, zdrobiți și izgoniți dincolo de Nistru, pe care l'au trecut acum un an, prin perfidie și silnicie.

„Din Carpați și până la mare“ — așa cum frumos sună comunicatul cartierului general — *„suntem din nou stăpâni pe hotarele străbune“*.

Prin văile și pădurile care răsunau cândva de cântecele voioase ale plăieșilor lui Ștefan cel Mare, trec acum hăulind cântece de izbândă, mândrele noastre armate și aliații lor, soldații germani. Incetul cu încetul sgomotul tunurilor, pocnetul gloanțelor, vijeliosul răpăit al mitralierelor se sting pe plaiurile răzeșilor moldoveni. Liniștea se întinde binecuvântată pe sfântul pământ al lui Alexandru cel Bun. „Lupta pentru desrobirea brazdei românești dela răsărit s'a terminat“.

Această luptă au dus-o dragii noștri ostași, cu arma lor, cu credința lor în viitorul acestui neam, cu bărbăția și vitejia lor nedesmințită, cu jertfa lor neprecupețită. Ei au făurit cu prețul sângelui lor victoria de astăzi și țara nouă de mâine. De aceea în această clipă solemnă, când Prutul nu mai este piatră de hotar între două provincii românești, când nici picior de dușman nu se mai vede pe glia sfântă a Basarabilor, primul gând de recunoștință al țării se îndreaptă spre ei, spre aliații noștri germani și spre Conducătorul nostru care a pregătit victoria și v'a călăuzit spre marea izbândă.

Dar, desrobirea Basarabiei nu înseamnă sfârșitul luptei.

Am reintrat pe pământul nostru de pe care nimeni nu trebuia să ne clintească și de pe care nimeni nu ne va clinti niciodată. Pentru a păstra victoria de astăzi, trebue să ne asigurăm însă desvoltarea noastră ca neam și să o punem la adăpost de orice adumbrire în viitor. Aceasta nu este cu putință decât continuând lupta începută, pentru a da Europei o nouă ordine, pentru a salva credința și a păstra civilizația. Iată de ce, lupta continuă; iată de ce trupele noastre alături de neînvinsele armate germane înaintează adânc dincolo de Nistru, după cum ne spune comunicatul militar. După bătălia pentru glia strămoșească, o altă mare bătălie începe pentru cruce și civilizație. Și, în această nouă încăerare soldații noștri vor învinge din nou și vor zdrobi definitiv, forțele întunericului bolșevic, pentrucă de partea noastră este dreptatea, lumina și Dumnezeirea.

Sold t. r. DRĂGUȘANU GH.

Răvaș răzășesc

Eu sunt răzășul Leonte Năvală;
Mă trag din ctitorii mari de viteji;
Trecutul arde'n mine ca'n găteji,
Iar numele mi-i tors dintr'o răscoală...

Hrisoave vechi îmi pomenesc străbunul
Și sub peceți stă răzășia mea;
Strămoșul meu muri 'ntr'o luptă grea,
Cînd biruit-a Alexandru Bunul...

Un alt bătrân, sub Ștefan Voevodul,
A fost la Nistru vajnic pîrcălab;
Era la cuget rumân, cum îi rodul,
Și brațul lui de fier era, — nu slab.

Precum arată în gromolnic slova,
Cu sînge mult pămîntu-au 'mpărtășit
Strămoșii și părinții ce-au murit,
Ca să ne lese-așa cum e, Moldova...

Și eu răzăș la Nistru, de un vac
Cu vrednicie străjuesc hotarul;
Am fost în vremi bogat, am fost sărac,
Dar cumpătul nu mi-am pierdut, nici [harul...

Urmașii mei care spălați ocara
Ce-acoperise neamul romînesc,
Mă rog lui Dumnezeu: Să măriți Țara,
S'o rotunjiți, ca pe un măr domnesc...

Am stat la Nistru de ajuns. De-acum
Doresc de liniște ca să am parte:
Mutați hotarul țării mai departe,
Că eu-s sătul de margine de drum.

Cpt. rez. D. IOV

Țăranii români cumpără din Cernăuți ziare românești

Viața de groază și iad

dusă de frații noștri Basarabeni în anul din urmă

Spovedaniile numeroșilor soldați români din armata sovietică fugiți dincoace

Pe Cobăneanu Vasile din comuna Petroșani-Bălți, Romandaș Teodor din com. Sângerei-Bălți, Pelin Spiridon din Chișinău și pe alți 4—5 basarabeni i-am găsit stând de vorbă, în fundul pavilionului 2 din spitalul militar Botoșani, purtând fiecare în carne rănile mitralierei și obuzele inamice, pentrucă puși în linia I-a să tragă în frații lor de dincoace, au folosit prilejul retragerii în grabă a trupelor sovietice și s'au predat armatelor noastre.

Ne așezăm pe o margine de pat în mijlocul acestui mănunchi de neaoși basarabeni și ne luăm de taină.

— Ne-au pus, domnule elev, în linia I-a, ca să tragem în frați, începe Cobăneanu Vasile. Temându-se că dacă vom fi mai mulți pe un loc, vom încerca să trecem dincoace fără să luptăm, ne-au risipit și împănat cu soldați ruși și agenți de ai G. P. U-lui, care veghează în spate cu arme automate, să vadă dacă tragem sau nu. Atacați eroic de armatele germano-române, ei au luat-o la fugă. Fiecare din noi, fără să știm unul de altul, am socotit că momentul trebue folosit, am încetinit mersul, ne-am desprins de ei, am rămas mai în urmă și 'n primul sat ne-am oprit. Ei ne strigau mereu să grăbim. Când au văzut însă că ne-am oprit, și-au dat seama că vrem să ne predăm, au deschis foc împotriva noastră. Ne-au rănit, pe unii mai greu, pe alții mai ușor. Pentru noi, — floare la ureche! — pe lângă ceea ce am îndurat, cât am stat sub ei.

— Ne-au luat tăt, sare cu gura de alături Romadaș Teodor. In toamna trecută, abia strânseseră oamenii recolta și-au venit să le-o predăm lor. 300 puduri grâu de hectar trebuia să dai. Nu le păsa dacă pentru gospodărie și familie îți trebue câteva puduri. Erai obligat să-i dai atât cât erai înscris. Dacă nu aveai, te duceai să cumperi. Ni s'a spus atunci că această dare înseamnă birul stabilit de statul bolșevic.

Ne-am zis: greu, greu, dar am scăpat. N'a trecut o lună și ne-am pomenit că ne cer și parale drept impozite. N'a trecut altă lună, și-au venit să ne măsoare casa, împrejmuirea, poiata de găini și altele, obligându-ne și pentru astea la alte taxe.

Nimic n'a scăpat neimpus. Pentru vitele din bătătură, începând dela vârsta de un an am plătit de fiecare cap, diferite taxe; spunându-ni-se că ele sunt ale Statului, am fost obligați să le asigurăm, plătind taxe de 10% din prețul vitei, fixat după cum voiau ei.

Nu le era nici asta de ajuns. Trebuia să ia din pieile de miel, din lapte, din carne, cea mai mare parte.

— La noi în sat după ce la venire ne-au închis biserica, ne-au îngăduit să avem preot numai sub îndatorirea ca el să plătească 5.000 ruble, pentru trei luni adaugă Aficiuc Toma din comuna Băbana-Bălți. Preotul n'avea de unde să dea atâția bani. Sătenii au adunat banii cum au putut. Au umblat oamenii pe ascuns, că de-ar fi auzit că nu preotul plătește banii, nu le-ar mai fi deschis biserica.

Din cărțile școalei primare se scosese religia. Copiii erau siliți să 'nvețe numai cântece bolșevice și să uite pe ale noastre.

In ultimile luni, satele au fost străbătute de groază.

O mașină neagră ca un dric, oprea în miezul nopții în poarta gospodarilor mai înstăriți, care avuseseră în vieața satului un loc mai de frunte, îi ridicau desbrăcați și-i duceau cu ei cine știe unde. In acest fel, satele ne-au fost golite de mulți români vrednici. Țipau copiii speriați din somn în bezna nopții, plângeau femeile lăsate pradă nelegiuiților. Mașina neagră a morții dispărea în besnă, lăsând jalea în urma ei. Nicio prăvălie, nicăeri. Numai cooperative, toate conduse de jidani.

— Pe mine, Odagiu Mihail, agent sanitar la Branișe-Bălți, m'au scos din serviciu sub motiv că nu mă fac cumonist și a pus un jidan.

— Dar tu cum ai scăpat măi camarade?

— Am fost trimis cu ambulanța la un post de ajutor, împreună cu încă un camarad român și un soldat rus care să ne păzească. La momentul potrivit, noi, românii, l'am aruncat pe rus sub un pod și-am pornit-o în goană mare către frontul românesc. De pe deal am fost observați de trupele bolșevice, care au început să bată în noi. Așa m'au rănit.

Ne gândim acum la părinții, soțiile și copiii noștri, care au fost eliberați de sub stăpânirea Diavolului și care vor fi plângând, socotind că noi am fost duși cu hoardele barbare, ori suntem morți prin popușoaie. Ne chinue și gândul că ei au fost uciși sau deportați și nu-i vom mai găsi la întoarcerea noastră acasă.

O tristeță se prelinge discret și stăruitor pe chipurile supte de suferință. Simt că, odată cu rănile se sângerează și sufletele. Odagiu Mihail, frânge tăcerea:

— Bun e Dumnezeu și lângă noi și țară, a fost întotdeauna.

Se lasă amurgul. Din grădina spitalului venea un puternic miros de tei.

— Bună seara băieți. Noapte bună.

— Bună seara, domnule elev; vă rugăm dați la gazetă, ca să afle cei de acasă că suntem iarăși printr'ai noștri.

Vestea că suntem răniți nu-i va întrista atât, cât îi va bucura că suntem liberi.

Caporal T. R. MATEI MARIN

TRECUT BASARABEAN

Vechimea Chișinăului.

Chișinăul este din nou liber, din nou românesc, ca și Basarabia întreagă.

Pentru vecie, jertfa pilduitoare a ostașului român le-au reașezat în marea și neclătinata noastră comunitate națională, pecetluind un proces definitiv încheiat.

Străvechi cronici și hrisoave mărturisesc românitatea pământului basarabean, peste care în curgerea veacurilor s'au abătut, pustiitoare, nenumărate seminții din spre Răsărit și pe care, în câteva rânduri, l-au cutropit rușii, în pofida indiscutabililor drepturi istorice și etnice ale poporului român.

Cât privește orașul Chișinău, astăzi, așezarea basarabeană cea mai de seamă, un document vechiu de 505 ani îi pomenește numele pentru întâia oară. E vorba de o împuternicire domnească, din 17 Iulie 1436, prin care Ilie Voevod și Ștefan Voevod, feciorii lui Alexandru cel Bun, întăreau drepturile de stăpânire asupra unor pământuri din Moldova răsăriteană, ale credinciosului lor „pan Vancea logofătul".

Documentul în înșirarea limitelor proprietății dăruite logofătului de cei doi voevozi moldoveni, amintește de existența încă pe atunci a Chișinăului: „noi văzându-l (pe Vancea logofătul), cu dreaptă și credincioasă slujbă către noi, l-am miluit cu osebita noastră milă și i-am dat și i-am întărit vislujenia lui, satele la Răut, anume Procopinți, unde a fost Procop și Vasile Vataman, și cu moara și Macicăuții și cu prisaca și Cozarouții și Fântâna Albă și la gura Volcinții, unde se unesc cu Cotouții și la Itchil, între Crotolci, mai jos, unde este Peatra mai în sus de locul lui Oțel și lângă Bâc, de cealaltă parte, pe valea ce cade împotriva *Cheșenăului* lui Acbaș, la fântâna, unde este Seliștea tătărească, împotriva păduricii".

Documente ulterioare, o danie din 1466 a lui Ștefan cel Mare și un uric din 1576 a lui Petru Voevod, alcătuiesc împreună cu cel de mai sus, dovezile cele mai vechi despre existența Chișinăului.

Bătălie stăvilitoare.

In ziua de 20 August 1470, Ștefan cel Mare a zdrobit hoardele tătărești, care se năpustiseră asupra Moldovei. Bătălia a fost crâncenă și s'a dat în dumbrava dela *Lipnic* (sau Lipinți, Lipnița), aproape de Nistru. Această strălucită biruință pe pământul Basarabiei, a marelui căpitan și ocârmuitor, este de fapt prima stavilă pe care moldovenii au pus-o puhoaelor de barbari, revărsate de pe meleagurile de dincolo de Nistru.

Fiul și fratele hanului tătăresc fură făcuți prizonieri, iar o bună parte din oastea vrăjmașă a fost măcelărită. Restul fu gonit peste Nistru și fugărit mai departe.

Li este dat, azi, ostașilor Regelui Mihai I și ai Generalului Antonescu să curețe Basarabia de hoarde pustiitoare, ca și oștenilor lui Stefan cel Mare, cu 471 de ani în urmă.

Domni basarabeni.

Domni și pretendenți la domnie pentru scaunul Moldovei au fost și băștinași din Basarabia.

In a sa istorie a Basarabiei, profesorul Boldur amintește de boerul Șarpe din părțile Orheiului, care s'a ridicat împotriva lui Ștefăniță Vodă. Sub Petru Șchiopu apărură trei pretendenți la domnie, trei frați Potcoavă; în timpul lui Iancu Sasul se ridicară boierii lupșneni, care proclamară domn pe unul dintre ei, Ion Lungul. Iar boierimea orheiană și soroceană nemulțumită de Aron-Vodă Tiranul se răsculă în frunte cu boierul Jonașcu, pe care-l aleasă domn, numindu-l Bogdan.

O baladă basarabeană.

Una din cele mai vechi și mai frumoase balade populare, ce pe întreg cuprinsul pământurilor locuite de români, este balada lui Toma Alimoș...

Haiduc din Țara de jos,
Nalt la stat, mare la sfat,
Și viteaz cum n'a mai stat...

Frumoasa baladă, care se ridică până la înălțimea minunatei „Miorița", s'a înfiripat pe pământul Basarabiei, unde se petrece și acțiunea ei.

Și un cântec de blestem.

Regimul silnic rusesc, care țintea la desnaționalizarea cu orice preț a norodului basarabean, s'a izbit necontenit de instinctul tradiției, biruitor împotriva soartei oricât de vitrege. Basarabeanul n'a încetat o clipă să rămână român, prin ceea ce moștenise din moșistrămoși, moștenire pe care nimeni din afară nu i-a putut-o smulge, oricât de greu a fost călcâiul străin sub care a stat.

Iată câteva versuri populare care circulau pe întinsul Basarabiei înainte de desrobirea din 1918:

Foaie verde, fir sucit,
Fire-ar Rusu-afurisit,
Că de când el a venit
Peste noi și ne-a robit,

Va fi interesant să se desprindă din gura poporului și versurile de jale, făurite sub ultima încătușare muscălească.

Un glas de peste Nistru.

La congresul ostașilor moldoveni pentru proclamarea independenței Basarabiei, în 1917, și sfărâmarea cătușelor rusești, a cuvântat și Toma Jalbă, țăran român din ținutul Chersonului: *„Să nu ne lăsați, fraților, în ghiara rușilor —* zicea el *— ca pe șoarece în gura motanului; că dacă voi ne veți uita, apoi, noi nu vom uita țara mamă. Și ne-om apuca și om săpa cu mâinile ca să schimbăm albia Nistrului, dincolo de pământurile noastre, că mai bine să-și schimbe Nistrul albia, decât să rămânem noi înstrăinați și departați unii de alții".*

Azi desrobitoarea armată română împlinește dorința, atât de înălțător și românește mărturisită, acum 24 de ani, de românul transnistrian Toma Jalbă.

Oameni de seamă basarabeni.

Deși mereu hărșit și ținut sub grea obidă, poporul basarabean căruia stăpânirea rusă nu-i îngăduia învățătura în limba maternă, a dat totuși o seamă de cărturari și personalități cu care neamul românesc se cinstește.

Iată câteva nume dintre cei dispăruți: Tadeu, Alexandru și Bogdan Petriceicu Hașdeu, Costache Stamati, Alecu Donici, Iacob Hâncul, Irineu Nestorovici, Alecu Russo, mitropoliții Gavriil Bănulescu și Iosif Naniescu, Zamfir Arbure, Gavril Muzicescu, Al. Mateevici, Vasile Stroescu, Victor Crăsescu, C. Stere, Mareșalul Averescu, Generalul Hârjeu, Gh. Gore, Șt. Mărgeală, Th. Vârnav, D. C. Moruzzi, Leon Donici.

Dar Basarabia a dat și pravoslavnicei Rusii câțiva oameni de mare renume. Amintim că din banul Spadă, credinciosul boier al lui Dimitrie Vodă Cantemir, pe care-l urmă în împărăția rusească după bătălia dela Stănilești, s'a născut cel mai mare savant al Rusiei, celebrul Metchnicof și tot dintr'un viteaz basarabean, Simion Movilă, apărătorul dela Hotin, s'a născut marele Petru Movilă, înființătorul Academiei dela Kiev și orânduitor al bisericii ruse; aceștia dimpreună cu cei doi români, Dimitrie și Antioh Cantemir, al căror aport cultural și politic a fost deosebit de însemnat pentru Rusia veacului al 18-lea.

Sold. t. r. VOITEC ȘTEFAN

DRUMURI BASARABENE

Basarabia e mare și Basarabia e frumoasă! Pe „drumurile ei de os'', cum îe amintesc versurile pline de melancolie ale unui poet, pașii primelor noastre tinereți ne-au dus de nenumărate ori spre trecutul ei de aur.

Un deosebit farmec îl dau provinciei dealurile ei unduitoare, în creste „albe'' și verzi, coborând din miazănoapte până dincolo de ținutul Lăpușnei. Dealurile Hotinului cu piscul Biscăuți, un adevărat „starosti di dealuri'' cum l-a botezat prietenul meu Gore Gavrilă, în călătoria noastră spre cele mânăstiri.

Era o zi grea de prea multă lumină. Satul Grozinți pitulat la poalele codrului avea, când am pornit din gara Ocnița, în telega noastră cu un cal, sclipet de apă, iar pădurile de fag din preajmă-i, un verde cum nu văzusem niciodată proaspăt. De aci, m'a făcut prietenul meu să înțeleg, cum pornesc alte culmi împădurite de-a-lungul Nistrului și spre apus, odată cu apele puținele ale Bâcului, domoală ca unda lui, culmea ce-i poartă numele. Stejarii împrumută locului o liniște de catedrală; liniște verde din umbră înmiresmată, răcoare și tihnă. Este unul din ținuturile fermecătoare ale Basarabiei. Loc de închinăciune și de lepădarea oricărei deșertăciuni omenești. Ținut întru totul prielnic vieții monahale, cum și este. Vechile ctitorii boerești, moldovenești te întâmpină de departe, cu semnul sfintei cruci profilat pe cer și cu dangăt adânc de clopot mânăstiresc.

Pe toate drumurile tale de acum încolo, sfintele locașuri îți vor ține albă și cucernică tovărășie. Iată mânăstirea Dobrușa, înălțată la 1772 din osârdia ieromonahului Ioasaf, frate la Probota. Mânăstirea Hârbovăț ridicată de arhimandritul Serapion, pitulată după un șir de plopi nostalgic foșnitori peste lacul din preajmă.

Telega noastră s'a pornit dela sine. Gore Gavrilă a zâmbit numai, fără să mă lămurească. A întrebat apoi așa într'o doară și într'un târziu:

— Cunoști pe Ilarion Stancu?... Di undi să-l cunoști, ci ntreb eu?... Ai să-l vezi curând și are să-ți placă.

Cu adevărat mi-a plăcut. Un Român sdravăn, dintr'o bucată. Gospodar neîntrecut. Am întârziat aici două zile, la vorbă și la ospăț. Deabia la păhărelul aromat din mintă și cuișoare, prietenul mi-a lămurit:

— Înțelegi de ce se oprește dela sine droșca mea!...

Am plecat într'o seară cu lună și după un ceas de mers ne-a ieșit în cale, parcă mai albă din desișul verdelui crud, mânăstirea Japca, cârmuită pe vremuri de mitropolitul cărturar al Basarabiei, Gavril Bănulescu-Bodeni.

Și cu fiecare pas trecutul provinciei se leagă mai strâns de tine. Aici, la hotarul unei Europe civilizate s'au ciocnit totdeauna de-a-lungul veacurilor două lumi.

Sub semnul călăuzitor al culturii romane și grecești, ale căror urme mărturisesc și astăzi, pe hotarul viu al Dunării, frumusețea unor ziduri mărețe — cetățile! Monumentele cele mai de seamă ale Basarabiei. Istoria Cetății-Albe — fereastra Moldovei dinspre Marea Neagră, cum o numea Sfântul mult iubitor de țară Ștefan cel Mare — și a Chiliei, este o istorie de hotare. Și cu drept cuvânt. Căci sub zidurile lor vechi, în molozul și piatra din care sunt înălțate stă scris limpede, de poți citi și astăzi, după cum veacuri de acum încolo, întreg trecutul Moldovei.

Lumina pune pe zidurile Cetății-Albe numai alb, cum albă este neclintirea apelor din liman, sborul pescărușilor și pânza tremurătoare de deasupra începutului de mare înspre Bugaz. Pe poarta mare, o placă cenușie, scriind:

Ruga robului lui Dumnezeu, Fedorca, făcutu-s'a această cetate pe vremea preacuviosului domn gospodar Io Ștefan Voevod, și prin boerul domniei sale și al cetății pârcălab, în anul 6948.

† Mântuește de primejdii pe robul tău, născătoare de Dumnezeu †
Ștefan — Noemvrie în 10.

Imi amintesc de o seară la via harnicilor basarabeni, când din truda brațelor lor am băut vin bun în vechi ulcele de pământ, ca în podgoriile de odinioară.

Locul era al amintirilor. Pe dealuri se aprinseseră focuri. Și l-am aprins și noi. Noaptea, cu o seninătate înaltă și albastră, urca până la cer. Țârâit de greier și adieri tămâete de coarnă. Un chiot haiducesc sparse liniștea și foarte de departe, înăbușit, scârțâit de care, cu povară grea pe drum. Iarba mirosea a sulfină. Se ridică de lângă noi atunci o voce curată și tânără, cu cântecul cel vechiu al lui Alexandru Donici.

Sergent T. R.
GEORGE DORUL DUMITRESCU

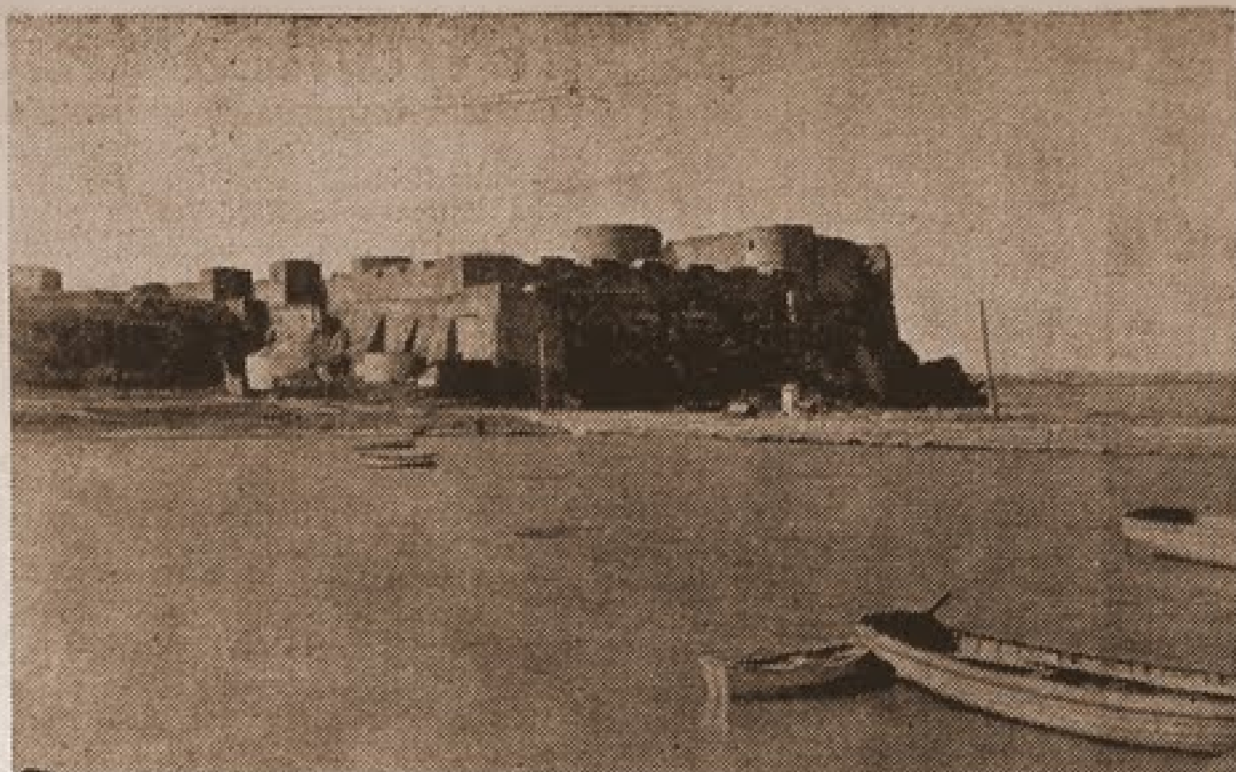
CHEMARE

Români, cu mușchii tari, ca rupți din [stânci,
Cu răni adânci,
Români, c'obraji brăzdați —
Români, de-acelaș grai legați —
Voi care-ați strâns dureri,
De secoli și de eri,
Voinici semeți, tăria țării,
Vă cheamă goarna răzbunării,
Din văi și piscuri de Carpați,
Vă cheamă 'n Nistru să spălați,
Obrazul vostru pălmuit
De hoardele din răsărit.
Să fluturați din nou pe glie,
Alb de cămașe și de ie.
Și să răsune pe răzoare
Din nou, în zori de sărbătoare,
Dangătul prelung, duios,
Din sfânta cas'a lui Hristos...

Sublt. rez.
CONSTANTINESCU-PETRU AUREL

Clopotele sună iarăși în Basarabia

Cetatea-Albă

Cetatea-Albă

Dulce minune de piatră și jar,
Albă cetate, Cetate-Albă,
Zestre râvnită de peste hotar,
Ești Basarabiei mărgăritar,
Nistru e salbă.

Calde ți-s urmele voevodale,
Albă cetate, Cetate-Albă,
Zâmbet de soare au pietrele tale,
Și'mbujorări cum poartă'n petale
Floarea de nalbă.

Nistrul ți-aduce dela Hotin
Cerul, argintul, lumina,
Vântul îți lasă, în sboru-i blajin,
Inmiresmate-adieri de grădini
Din Bucovina.

Marea vecină, cu-albastre gorgane,
Dărue Albei prea albe
Infiorările mediterane,
Fragede valuri, sclipiri diafane,
Zările dalbe.

Iar din Ardeal, în fiece seară,
Când asfințește Limanul,
Umbrele-i mari pân'aici le coboară,
Nepăsător de plăpânde hotară,
Hăt, Călimanul.

Haide, cu dorul în pânzele toate,
Lunece sprinten corabia:
Mergem spre vise'ndelung așteptate,
Nistrul ne chiamă și alba Cetate
Spre Basarabia!

N. I. HERESCU

Noi suntem Moldoveni!

Pe bătrânul acela blajin la vorbă, însă isteț la cuget, l-am întâlnit (sunt vreo cincisprezece ani de atunci) într'un sat în care poposisem cu mașina, în drum dela Tighina la Chițcani.

— D'apoi poftiți, mă rog Dumneavoastră, și vă hodiniți o leacă și să vie fata să dea colbul jos de pe straiele Dumneavoastră, iară până atunci eu v'oiu cinsti cu o leacă de vin d'al nostru care bun n'o hi, da' e rece că-l țin la hrubă.

Fata moșului ne-a scuturat de praf, iar bătrânul ne-a cinstit cu o ulcică cu vin din care am sorbit toți pe rând și din care a băut pe urmă și moșneagul, după ce mai întâiu și-a șters și și-a îndepărtat mustățile cu palma.

Era în felul lui de-a se înfățișa toată bună-cuviința și toată bună-voia țăranului moldovean care grăiește pe îndelete, însă cu tâlc. L'am întrebat cum și din ce trăiește, dacă e împăcat cu lumea, cu vieața și cu Dumnezeu, iar răspunsurile lui aveau ceva din humorul țăranului lui Creangă:

— Nu prea a plouat pe aici, unchiașule, i-am spus noi, gândind la praful pe care îl înghițisem pe șosea.

— Nu, domnilor, fiindcă îmi dau seama că lui Sânt Ilie i s'o hi rupt vreo roată la car, așa că n'a mai putut ajunge până la noi. Da', vedeți Dumneavoastră, de vină îs oamenii de prin aieste locuri, că eu le-am spus: haide, oameni buni, să punem mâna și să dregem potecile, să nu mai așteptăm toate dela Stăpânire. Uite podul e stricat de un an, șanțurile s'au astupat de glod și să ne jeluim, 'om trudi două-trei zile și gătăm treaba. Amu', cu seceta aiasta, când ei se boceau că nu-și mai toarnă Sfântul cofele peste câmpuri, eu le-am agrăit ce vă spusei și Domniilor-voastre: că poate Sânt Ilie n'a putut veni dân pricină că drumurile-s rele. Ehei, eu mă sfădesc cu așeia care lasă treaba pe tânjeală, că omul leneș se uită la cer și stă cu brațele pe piept și se bocește ca muierile, însă cel de ispravă face o cruce, apoi stuchește în palme și se apucă vârtos de treabă.

Ca bătrânul Sofronie am mai întâlnit și alții prin satele pe care le-am cutreerat atunci și cu alte prilejuri în Basarabia. Mai tineri sau de-o vârstă cu el, vorba lor și judecata lor porneau dintr'o adâncă și mare cumințenie. Ei se socoteau moldoveni, și așa se numeau, iar când noi, deprinși cu felul de grăire din Regat, le spuneam Basarabeni, ei ne îndreptau cu ton cuviincios:

— Mă rog, Dumneavoastră, noi suntem Moldoveni, fiindcă tot din Ștefan Vodă ne tragem și tot Români suntem!

Cugetul acesta că se trag din Ștefan cel Mare, că sunt moldoveni, că într'un cuvânt sunt români, lămurește de ce asuprirea de un veac sub țarism și de un an sub bolșevism, n'a putut să-i clatine în credințele lor, să le schimbe graiul și să le abată privirile dela patria-mamă. Cugetul acesta lămurește de ce astăzi, când sunt scăpați de jug pentru a doua oară, ei ridică închinări spre Cer și se pleacă în fața ostașilor care i-au desrobit, alungând și strivind dușmanul pentru deapururi.

Soldat **PASCU I.**

O troiță a fost sărbătorește împodobită

Către camarazii italieni

Camarazi italieni,

Prin înțelepciunea și hotărîrea dârză a Ducelui Mussolini, ați reinviat în Italia Fascistă spiritul Romei imperiale și ați dat țării voastre prestigiul și faima Impărăției Romane.

Astăzi, cu divizia italiană, sosită în Moldova, să lupte alături de noi și de camarazii germani, împotriva bolșevismului — acvilele romane au revenit la hotarele de răsărit ale Daciei lui Traian, au revenit alături de strănepoții Marelui Impărat, așezați aici acum două mii de ani, să fie pază și scut împărăției strămoșilor voștri și strămoșilor noștri.

Să știți, frați italieni, că neamul românesc, în numele căruia răsună amintirea cetății eterne, așa cum trăește în inima lui, în poveștile lui și'n tradiția lui, amintirea marilor Impărați, vă îmbrățișează cu dragoste și cu entuziasm.

Deschideți ochii sufletului vostru, aplecați urechea la vorba românului și vă veți convinge că nu sunteți între străini. Ca și voi și noi românii suntem suflet din sufletul Romei și trup din trupul Italiei străvechi, așa cum mărturisește peste veacuri, în Roma, Columna lui Traian.

Astăzi, când steagurile noastre se înfrățesc în aceeași luptă cu steagurile diviziei italiene, — la hotarul de răsărit al Daciei, se înalță iarăși amintirea gloriei romane. In sborul lor triumfător, acvilele romane vor duce de aici dela noi, în cetatea eternă, o nouă cunună de lauri ce va străluci deapururi din înălțimea Capitoliului, demonstrând dreptatea cauzei românești și însemnând cu razele sufletului latin hotarele adevărate ale neamului nostru.

E. B.

In fruntea trupelor spre Hotin

8 Iulie 1941.

La ieșirea spre Nord-Vest a plășii Nedebăuți se află, pe un deal, câteva mori de vânt. De-aici poți avea o priveliște a Hotinului. La stânga se întind pe coline păduri stufoase printre ogoare înverzite. Acolo se aflau cuiburile de mitraliere, ce șuerau pe deasupra capetelor celor din secția germană de presă și propagandă, în timpul când înaintau spre Hotin cu unitățile românești de vânători de munte.

Trupele românești destinate să ocupe Hotinul, au luat poziții în semicerc în jurul orașului. In afară de câteva patrule care au înaintat până la primele case, orașul n'a fost ocupat până la ora aceasta. După mărturiile prizonierilor, bolșevicii și-au retras trupele complet dincolo de Nistru. Nu există însă informațiuni clare în acest sens.

Plecăm cu automobilele. La dreapta și la stânga șoselei se află baterii de artilerie, care trag necontenit. Vântul aduce fumul loviturilor înapoi. Șanțurile sunt pline de cadavre de cai și de material rusesc părăsit. Răniții sunt transportați spre etape. Pretutindeni întâlnim grupe mai mici sau mai mari de ruși desarmați. Sunt români și ucrainieni care au fost obligați anul trecut să intre în armata rosie și acum dezertează. Povestesc bucuroși cum au scăpat de teroarea bolșevică, folosind haosul provocat de bombardamentul aerian german în rândurile rusești.

La o răscruce de drumuri se află o gospodărie părăsită. Aici se găsește instalat comandamentul brigăzii. Ne anunțăm și un ofițer superior ne informează asupra situației actuale. Ne hotărîm să întreprindem o acțiune de recunoaștere pe cont propriu în orașul incendiat. Este ora 10 dimineața. La ora 2, artileria română concentrată în jurul Hotinului, cuprinde sub focul său pozițiile bolșevice de dincolo de Nistru.

Mergem încet cu automobilul pe lângă pozițiile infanteriei române. Curând intrăm în țara nimănui. Am ajuns la morile de vânt părăsite, aflate la 500 de metri depărtare de primele case, ascultăm atent dacă nu cumva se anunță iarăși bateria de artilerie rusească care ne-a luat ieri în prima încercare de apropiere, cu un foc de granate periculos și care ne-a obligat să ne întoarcem rapid.

De data aceasta e liniște. Se aude undeva o mitralieră. Loviturile artileriei noastre țintesc dincolo de Nistru.

Ajungem nestânjeniți la marginea orașului. In fața noastră se află o stradă lată și pustie. Case dărâmate, mobilă sfărâmată, un câine vagabond, o gâscă cu boboci care nu știe nimic de război — mai mult nu putem descoperi în acest moment. Un caporal vine către noi. Comandă patrulă și face operații de recunoaștere. Il întrebăm pe el și pe soldații săi, dacă sunt dispuși să pătrundă cu noi în mijlocul orașului. Iși încarcă puștile și ne însoțesc. Inaintăm cu pistoalele în mână. Nu se văd decât geamuri sparte, uși stricate și magazine jefuite. Pașii noștri fac singurul sgomot în acest oras mort. Un civil care se strecoară spre noi dintr'o uliță lăturalnică, ne asigură că rușii au plecat „pasol" de ieri. Numai în ruinele cetății dela marginea Nistrului se află o mică trupă, care dealtminteri dispune de mitralieră.

După câteva sute de metri ajungem în parc. Găsim acolo statuia lui Lenin, argintată și cu mâna stângă întinsă spre zări. Alături un afiș mare: un soldat rus, care-și întinde protector pușca sa asupra femeilor și copiilor.

Mergem mai departe. Gropi adânci săpate la dreapta și la stânga de bombe. Mobile, paturi, îmbrăcămnite, toate aruncate deavalma.

Iată: se aud patru detunături una după alta la Nistru. Bateria rusească este deci încă acolo. Granatele trec pe lângă noi și exploadează la marginea orașului. Imediat după aceasta se aude sgomot de motoare: trei avioane rusești de vânătoare evoluiază deasupra orașului. Se poate observa cu claritate steaua sovietică pe pântecele avionului. Ne-au descoperit? Se coboară și apoi se întorc la locul de plecare. O rafală de mitralieră. A trecut totul; nu ne-au descoperit. Civilul ne face atenți că bolșevicii ar putea să ne recunoască și să ne primească cu focuri de mitralieră. Inaintăm câteva sute de metri până la o răscruce de drumuri și hotărîm să ne întoarcem. Deocamdată am văzut destul.

Ne anunțăm iarăși la brigadă, unde suntem bine primiți și dăm raportul asupra expediției noastre. Generalul ne invită să prânzim cu dânsul. In timp ce mâncăm, sosește infanterie, jandarmerie și poliție, care trebue să curețe orașul. Generalul ne invită ca să plecăm cu trupele de facerea ordinei, în Hotin. Intoarcem automobilele încăodată spre direcția orașului.

La marginea orașului ajungem la o secție polițienească. Ne dăm jos din automobile, împărțim pe polițiști la dreapta și la stânga străzii, și noi mergem în frunte. Trecem pe lângă monumentul Lenin și înaintăm până la răscruce. Un tablou al groazei ni se oferă ochilor. Străzi și cartiere întregi nu sunt decât mormane fumegânde de ruine. Orașul va trebui din nou reconstruit. Dintre ruine, apar oameni, mai ales jidani, care jură că sunt nevinovați. Un civil român ne povestește că a fost distrus de flăcări, mai ales, cartierul jidovesc. Bolșevicii au dat foc la un hambar, și de acolo s'a întins asupra cartierului jidovesc printr'o ironie a destinului. Populația românească și ucrainiană ne întâmpină cu flori, icoane, pâine și sare. O delegație îngenunche în fața noastră, urându-ne bun sosit, cu lacrimi de bucurie.

HANS HARTL
Corespondent german de războiu

D-l amiral adjutant Păiș Nicolae,

ministrul marinei, a inspectat și vizitat unitățile navale de războiu ale Diviziei de Mare

D-l amiral adjutant Păiș Nicolae, ministrul marinei, a inspectat Divizia de Mare.

După ce a trecut în revistă garda de onoare, d-l amiral adjutant Păiș Nicolae, însoțit de suită, s'a îndreptat spre port, unde a vizitat parte din unitățile Marinei Regale, care se găseau în repaus, întoarse din diverse misiuni, sau erau gata de plecare spre larg în vederea altor însărcinări.

Cu această ocazie, d-l ministru al marinei s'a întreținut cu comandanții de unități, interesându-se asupra situației materiale, de felul cum a funcționat armamentul și de rezultatele misiunilor executate, dând sfaturi și felicitând ofiterii și echipajul pentru isprăvile de arme realizate.

D-sa a cerut să i se povestească de marinarii care au luat parte la scufundarea distrugătorului bolșevic „Moscova", felul cum s'a desfășurat acțiunea navală și care au fost impresiile lor în timpul luptei și după victorie.

Stând de vorbă cu ostașii marinari, concentrați și activi, d-l ministru al marinei s'a interesat în deaproape dacă familiile concentraților au primit ajutoare de concentrare.

De asemenea, s'a interesat asupra hranei, soldei și țigărilor; dacă sunt mulțumiți, dând ordine ca să se raporteze toate lipsurile și nevoile, spre a se împlini imediat.

Declarându-se mulțumit de perfecta disciplină, de marele entuziasm și de buna stare a unităților navale și a marinarilor îmbarcați pe aceste nave, d-l ministru s'a îndreptat spre grupul de submarine și vedete torpiloare, unde i s'a prezentat raportul.

Mulțumit de felul cum au fost aduse la îndeplinire misiunile, d-l amiral adjutant Păiș N. s'a urcat pe bordul submarinului „Delfinul", și adresându-se echipagiului, a spus:

„Ofițeri, maiștri, marinari din echipagiul submarinului, sunt fericit că am ocazia să vă mulțumesc pentru frumoasa voastră comportare, și vă urez din tot sufletul meu de marinar, să duceți victorios peste toată Marea Neagră pavilionul românesc. Să trăiți!".

Inspecția luând sfârșit, d-l amiral adjutant Păiș N., ministrul marinei, a plecat spre București.

S.

Sfaturi agricole

Impotriva gărgăriței

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, în urma cercetărilor făcute prin I. C. A. R., face cunoscut că întrebuințarea acidului cianhidric în tratamentul contra gărgăriței se poate face în bune condițiuni.

Acidul cianhidric nu face rău semințelor, acestea putând fi mâncate și ca aliment. Se atrage luarea aminte însă, că această tratare a semințelor trebue făcută cu multă grijă, sau de așezăminte anume, întru cât acidul cianhidric este otrăvitor.

Firele de in și cânepă

Firele albe de in și cânepă sunt, acum când nu le mai putem aduce din alte țări, cea mai scumpă comoară pe care ne-o dă bunul și darnicul nostru pământ. Să le smulgem cu îngrijire, să le topim și apoi din fuiorul lor să tragem firele curate.

Din ele vom țese pânză albă, pânză tare pentru îmbrăcarea trupului, saci pentru purtarea bucatelor, zăbale și țesături pentru ștergare, prosoape și toate cele de trebuință pentru podoaba caselor noastre.

Unde se cultivă bumbacul, toată grija pentru dânsul. Afară de țesături, din el se mai scoate și vata, care leagă rănile și îndulcește durerile eroilor.

Intoarcerea miriștilor

Cunoștințele oamenilor învățați au dovedit că arăturile de vară sporesc mult recolta. Datoria plugarului bun este să întoarcă de îndată răpiștile, măzăriștile, borceagiștile, orziștile și grâniștile, în care va face însămânțările de toamnă.

Ministerul Agriculturii repetă încă odată plugarilor această datorie. Și le aduce la cunoștință că a dat ordine organelor agricole și administrative, să dea pedepsele prevăzute de „Legea pentru organizarea și încurajarea agriculturii", tuturor acelora care nu vor întoarce, îndată după secere, toate miriștile, de orice fel, menite însămânțărilor de toamnă, potrivit planului de cultură pe 1941—1942.

Ostașii oștri prin satele basarabene

Ruga bolşevicului întârziat

La Scaraoţchi vine-un bolşevic,
(Un monstru, strâmb, hidos, pocit şi mic,
„Tovarăş" sângeros de-al lui Stalin),
Şi zice, duhănind scârbos a vin:

— Te rog, plecat, Intunecimea ta,
Ca să-mi aprobi în iad a mă muta,
Căci nu-mi găsesc azi nicăeri un loc,
Decât în al Gheenei groaznic foc.

— E prea târziu; e plin al meu cazan.
— Eu înţeleg, prea'ntunecat Satan,
Dar sunt şi eu din grupul bolşevic,
Şi mi se cade-un loc oricât de mic.

Căci tot ce'n lume-a stăpânit Stalin,
E cucerit de cei de neam creştin,
Iar luminoasa cruce ne-a'ngrozit,
Şi izgoniţi la iad ne-am grămădit.

E rău că tu n'ai fost prevăzător,
Să faci un iad al bolşevicilor.
— Dar cine dracu a ştiut că voi plecaţi
Cu toţi grămadă'n iad să vă mutaţi!?

— Ai milă'ntunecime, te implor,
Mie frică de creştini şi crucea lor,
Căci vin mereu, tot vin în urma mea;
Ordonă iute: dracu să mă ia.

Plut. adm. THEODOR D. CARAMAN

Glume

La fotograf

Fotograful către o grupă de soldaţi care vrea să se pozeze:

— Pentrucă sunteţi 8 persoane, e mai bine să facem o fotografie în lat.

— Trebue atunci să ne culcăm?

Motiv serios

Studentul: Odaia îmi place, dar aş vrea una la etajul al optulea.
Proprietăreasa: Da, de ce?
Studentul: Am un croitor şchiop!

Paiul din ochiul altuia

— Taică-tău e croitor? Sgârcit trebuie să fie, dacă te lasă să umbli cu haina aşa de ruptă.

— Dar tu ce faci pe grozavul! Al tău e dentist, şi fraţiorul tău nici dinţi în gură n'are!

Epistoliile soldatului Neaţă

Dăundeva dăpă front

Maritica Neichiiii dragă
Află despre mine că sânt bun şi mai fericit Maritico
dragă ca oricând. Dă nu mi-ar fi frică să nu mă lege Don
Majur maţ sui verucule pun tanc dăsta bolşevic dă
dădurăm noi cu picerele Sus şi e mare cât elefantu
care vine dă Sântă Mărie în la Noi la Bălcin dăn Turnu
Măgurele şi aşi chiuii până mâine Dimineaţă Uliuliu Trăiască
Don General al Nostru că tare ni Drag şi pentru 'mnealui rean
da sufletile păn la Unu 1. Că noi toţi Maritico daicii dăn
Companie îi tăiaram poza dăn Sentineala şi umblăm
cu ea în pozunarul dăla piept, că dă nu era Dumnealui
Dumnezeu să nil ţină nu mai pupam Io şi Niţă
Cobilete şi Don Sergent Ionică Ion pământu Basarabiii
cum făcurăm cu toţii dă căzurăm în genuchi ca la
Biserică şi ne deteră neşte Lăcrămi mari cât pumnu
dă bucurie Basarabia mă Neaţă! Asta este Basarabia noastră
îmi dete pormă un ghiont după ceafă Niţă Cobilete
şi ii trântii şi Io unu 1 în capelă şi ne încurarăm ca mânjii
pă izlaz. Şi să vezi Maritico Nene cum ne ies acu
nainte fraţiiiiiiii nostruiii rumâni cu flori şi cu ce lea mai
rămas şi lor săracii că bolşevicii măcelarului dă Stralin
iau lăsalara Calici. Hei şi câte o păţi mai povestesc Io ţie
Maritico cânu om termena cu să ceratue Necuraţii
ăştia dă cred că o să ţi să ridice păru ca o mătură în cap.
Până atunci Maritico roagăte şi Tu pentru Don General
al nostru şi pune'l şi pă Neţişor să se roage în fiecare seară
la Icoană că cu Dumnealui în frunte să scoatem de
sub jugul necuraţilor şi pă toţi fraţiii nostruiii până la un
râu care e tot aşa dă Mare ca Nistru şi îi zice Bugu, cum
îl cheamă pă băiatu domnului Notar ăl dasânsura mai An.
Al matale care te iubeşte Neaţă

Chiuituri

Ai săraca mândra mea,
Câtu-i ea de frumuşea,
Că se tem porcii de ea.
C'am avut câţiva purcei
Şi-au pierit de spaima ei;
Şi-am avut o vacă neagră
Şi-a fugit în lumea largă.

Fetele din valea largă
Toate-s cu cămaşa neagră
Ori n'au apă, ori n'au lemne,
Ori nu pot spăla de lene;
Ori n'au apă nici sopon
Ori nu pot spăla de somn.

Uiu-iu, că iu mă cheamă,
Iepurele-i bun de zamă
Iepuroaica de friptură
Fata de pupat în gură.

Hora vinului

Şi noi, şi noi la Ilinca,
Ca să bem vin cu ulcica!
Scoate, scoate la ocale,
Când, la plată... nu-s parale.
Băgai mâna 'n punga chingii,
Găsii aţa mămăligii;
Băgai mâna 'n buzunare,
Găsii cremene şi-amnare;
Băgai mâna până 'n coate
Nici un ort nu putui scoate.
Când am zis: — „Mai adă, toarnă"
Ne luă cu câinii la goană!

(Poezie populară)

Nu se cunoaşte un scuipat în Prut

(Zicătoare din Ţara de Sus)

S'a pregătit ruseasca ginte
Să ne atace peste Prut,
Dar noi — am luat'o înainte
De le-a mers, cum n'ar fi vrut
Când i-am respins din ţara veche
Şi peste Nistru 'n ţara nouă!
De-atuncea umblă la ureche
Cu vorbe 'n vânt şi ne spun, nouă:
Ba c'ăs cenuşă Bucureştii...
C'au pus ostaşi în Severin...
Au luat Braşovul cu cicliştii...
Ba sunt aproape de Berlin!

Minciuna lor, prea muscălească,
Lăsăm în tihnă s'o împroaşte,
Căci e o vorbă răzăşească:
„Scuipatu 'n Prut, nu se cunoaşte".

GH. BÂRLĂDEANU

Ghicitori

Dacă n'ar fi
Lumea ar pieri
Iar dacă multă este
Lumea se prăpădeşte

(Apa)

Hop în dop,
Blăni îngrop,
Aţe 'ntinse
Gheme strânse

(Dov'eacul)

La trup sânt uşor
Fără aripi sbor
Şi nu sânt nor

(Gândul)

Pe poduri ferecate,
Trec nenumărate
Şi le taie capetele
Şi le schimbă numele

(Moara)

Păţaniile soldatului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Doamne, Doamne, bine că apucai să calc din nou pe pământul scumpei noastre Basarabii...

— Aoliuuu, iată Nistru. E mai lat decât Călmăţuiul! Dă n'ar fi luat ciolovecii şi peştii din apă, să prind unul pentru Mariţica...

— Ia uite, sărăcuţu, cum ştie că e undiţă de-a noastră, că bolcevicii ăia şi peştii din apă îi speriaseră...

— Bine v'am găsit, fraţilor! Ei, nu v'am spus eu că n'o să apucăm nici anul şi o să ne întoarcem să vă dezrobim?

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

ÎN ZIUA de 24 Iulie M. S. Regele, însoţit de d-l general Antonescu, Conducătorul Statului, au sosit la Cernăuţi.

Populaţia a primit cu lacrimi de bucurie şi cu flori pe desrobitorii Bucovinei şi Basarabiei.

Suveranul şi d-l general Antonescu au vizitat oraşul şi localurile autorităţilor. In urmă au primit în audienţă de lucru pe toţi şefii autorităţilor militare şi civile.

ÎN ZILELE de 23, 24 şi 25 Iulie, M. S. Regele şi M. S. Regina Mamă Elena au fost la Piatra-Neamţ, Roman, Broşteni şi Vatra-Dornei, unde au vizitat ostaşii răniţi din spitale. La Vatra-Dornei a vizitat şi pe răniţii germani.

Peste tot Suveranul şi M. S. Regina s'a interesat despre starea răniţilor, spunându-le cuvinte de îmbărbătare, apoi li s'a împărţit ţigări.

ARHIDUCESA Ileana şi Arhiducele Anton de Habsburg, locuind în vara aceasta la Bran, a hotărît să facă în clădirile castelului un spital militar, care se va numi Spitalul „Regina Maria", cuprinzând 200 paturi, pentru răniţii războiului nostru.

GUVERNUL a hotărît ca toţi răniţii vindecaţi, după ce ies din spitale, să li se dea o permisie de 10 zile, înainte de a se prezenta la unităţile lor (partea sedentară).

MINISTERUL Culturii Naţionale a hotărît ca şcoalele primare şi liceele să înceapă cursurile în ziua de 9 Septemvrie 1941.

PREŞEDINŢIA Consiliului de Miniştri comunică: Cu începere dela 25 Iulie 1941 se autoriză intrarea în Basarabia şi Bucovina pentru următoarele persoane: Românii etnici sau aparţinând grupului etnic german, proprietari agricoli, comercianţi şi industriaşi, cu autorizaţii dela Ministerul Agriculturii, pentru agricultori şi autorizaţii dela Ministerul Economiei Naţionale, pentru comercianţi şi industriaşi. Aceştia nu se mai pot întoarce din Bucovina şi Basarabia, decât cu autorizaţii dela autorităţile de acolo (aceasta numai până când se organizează comunicaţiile şi se deschide circulaţia).

CU ÎNCEPERE dela 21 Iulie se poate merge zilnic cu avionul dela Bucureşti la Cernăuţi în 2 ore şi jumătate. Tot în aceeaşi zi avionul se înapoiază la Bucureşti.

SUMELE de bani şi daniile care sunt aduse de bunii români, pentru ostaşii răniţi şi pentru soţiile şi familiile lor, cresc în fiecare săptămână. Aceasta arată marea dragoste pe care poporul o are pentru vitejii săi ostaşi.

GAZETELE glăsuesc toate de victoria glorioasei diviziei a Generalului Dăscălescu.

Sunt arătate fugar fapte de arme care ne-au dat o biruinţă, desrobind Chişinăul, cetatea de scaun a Basarabiei.

Conducătorul Statului, iubitul nostru general Ion Antonescu, a felicitat, după merit, pe iscusitul general Dăscălescu, cel care şi-a dus flăcăii la o aşa de luminoasă biruinţă.

Şi pentru că n'avea cum să-şi arate în numele Ţării recunoştinţa faţă de camaradul său luptător, şi-a desprins de pe piept Cruciuliţa Albastră a eroilor. Cruciuliţa ordinului cavaleresc al lui Mihai Viteazul şi i-a prins-o pe piept: — Fiindcă n'am alta la mine, în acest moment îţi dau General Dăscălescu propria mea decoraţie! Te-ai învrednicit de ea. — Şi s'au sărutat amândoi frăţeşte, ostăşeşte.

A fost aceasta o clipă mare, unică, o clipă de o negrăită frumuseţe eroică.

DE CÂTVA TIMP au apărut într'o frumoasă ţinută literară două foi menite să facă legătura între luptătorii de pe front şi luptătorii dinlăuntrul ţării.

Foaia *„Soldatul"* şi ediţia în limba germană, au izvorît amândouă din înţeleapta chibzuire a celui ce conduce la izbândă cele două oşti înfrăţite, a d-lui General Ion Antonescu.

E foaia aceasta „Soldatul" scrisă cuminte, cu vorbă simplă, pe înţelesul oşteanului şi slova scriitorului român e alături cu slova scriitorului german.

„Cuvântul Generalului" aduce de asemeni sfaturi pilduitoare şi veşti, înfăţişând nu numai cuvântul, ci şi sufletul Generalului spre lumea satelor.

După ce se vor termina luptele şi după ce mâinile ce au purtat mitralierele vor începe să mânuiască din nou coarnele plugului şi coada sapei, atunci „Cuvântul Generalului" va fi în măsură să fie cântărit de cât folos a fost în ceasurile acestea, prin cuminţenia cu care este scris şi prin felul cum ştie să-şi împlinească menirea.

Ascultaţi în fiecare zi dela 14,20—15,20 „Ora ostaşilor la Radio"

DE PESTE HOTARE

ŞI IN BULGARIA s'a hotărît să se ridice evreilor aparatele de radio, din cauză că auzind unele ştiri mincinoase, căutau să le răspândească, spunând astfel neadevăruri populaţiei bulgare, pe care o ţinea mereu în nelinişte.

JAPONIA ŞI FRANŢA au ajuns la o înţelegere, prin care amândouă ţările vor lupta ca să apere cu armele Indochina (un teritoriu aşezat în China — lângă Japonia — şi care aparţine Franţei, dar care nu poate fi apărat numai de Franţa, căci este foarte departe de ea). Această înţelegere s'a făcut pentrucă Anglia avea intenţia să atace Indochina şi să pună stăpânire pe ea.

Japonia, în urma acestei înţelegeri, a şi trimis armată în Indochina.

ÎN REGIUNEA Astrahan şi Volga, din Rusia, a isbucnit ciuma.

RELATIV la operaţiunile de pe frontul românesc, ziarele italiene publică o corespondenţă a trimisului special al agenţiei „Ştefani", care informează despre ocuparea de către trupele române a întregului teritoriu al Basarabiei, peste care flutură acum tricolorul românesc.

„Recucerirea Basarabiei nu înseamnă petnru români terminarea războiului", scrie autorul; „coloanele aliate pătrund pe o mare adâncime în interiorul Ucrainei, dincolo de Nistru, iar lupta civilizaţiei împotriva bolşevismului, va continua până la totala distrugere a acestui pericol european, care este comunismul".

POŞTA SENTINELII

Elev Breazu Gheorghe. Proiectul de drapel, în culori, pe care ni-l trimiţi „în speranţa că va avea deplin succes", a avut el succes, dar n'avem noi putinţa de a-l reproduce în culori.

In ce priveşte fotografia, am primit-o şi ne-a plăcut: eşti băiat chipeş. Aşteptăm acum să te străduieşti mai departe, fiindcă numai străduindu-te, *cu modestie*, ai să poţi face fapte de seamă.

Cap. Constantin Munteanu. E bine gândită bucata „Păstori şi Ostaşi", dar e ca un fluer cu spărturile încă nepotrivite cum trebue. Ar putea să scoată sunete dulci, dar, ca să le scoată, îi trebue, în alcătuirea lui, oarecare meşteşug. Aceasta se învaţă, când e vorba de cele ale scrisului, cetind pe scriitorii înaintaşi.

Fruntaş Vasile Ionescu-Râureni. Felul cum iscoadele acelea ţi-au înfăţişat dumitale lucrurile, iubite camarade, îmi aduce aminte de-o povestire cu tâlc. Arăţi a fi om cu carte. Atunci citeşte şi te gândeşte:

Un ţăran, pe numele lui Petre, întorcându-se cu măgarul său dela târg, a vrut prin arşiţa soarelui să se odihnească puţin sub un copac.

După ce îmbucă sdravăn, i se lăsă cu lene, o lene tare grea. Văzând că umblă să-l ia somnul — om prevăzător, credea el — a înfăşurat pe braţ frâul măgarului şi a cam tot tras la aghioase.

In vremea asta, trecând pe acolo un tâlhar a tăiat binişor căpeţala frâului şi a furat măgarul. Peste puţin, se scoală şi Petre al nostru. Se freacă el la ochi, dar nu vede alături altceva decât frânghia care îi rămăsese legată de braţ.

— Măi drăcie!... se minună dânsul şi se puse să socotească:

— Sunt eu, sau nu sunt eu Petre? Dacă sunt eu Petre, vai de mine, că mi-am pierdut măgarul. Dar dacă nu sunt eu Petre? Atunci bravo mie, că am câştigat frânghia...

In cea dintâi greşală a lui Petre — aceea a lipsei de prevedere — poate cădea oricine, la o adică.

Dar în cea de-a doua greşală — aceea de a judeca rasna — nu ne poate face nimeni să cădem.

C. T.

Evenimente din războiu

FRONTUL ANTIBOLŞEVIC DIN RĂSĂRIT. Nimicirea armatei bolşevice urmează într'o cadenţă neobosită. Masele imense din care este formată această armată şi care erau postate în întăriturile liniei Stalin, cu consemnul de a rezista sau a muri, sunt distruse treptat şi terenul curăţit pentru a pregăti noua ordine de înaintare a armatei germane. Prada în oameni şi material care cade zilnic în mâinile învingătorilor este uriaşă. Divizii întregi sunt capturate şi înfăţişarea campaniei începe a fi acea pe care o prezinta bătălia Franţei în a doua jumătate a lui Iunie 1940, când armata franceză nu mai era decât bucăţi ce opuneau o ultimă rezistenţă dezorganizată.

Aviaţia bolşevică este atât de slăbită, încât atacurile ei au devenit aproape inexistente.

Nenumăratele unităţi de tancuri care fuseseră băgate în marea bătălie actuală sunt distruse. Numărul diviziilor nimicite şi cantitatea materialului capturat dovedesc că, pe linia Stalin, Ruşii îngrămădiseră cea mai mare parte a forţelor lor. Dacă mai adăugăm şi forţele mari de primă linie decimate în cursul primelor două săptămâni de războiu, când s'a dat bătăia frontierelor, putem uşor spune că, oricât de mare ar fi rezervorul de trupe şi material al Sovietelor (şi el nu poate fi prea mare, având în vedere că vorbim de trupe instruite şi de material nou, restul: trupe de umplutură şi material învechit necontând) — în orice caz însă, faţă de imensele pierderi suferite nu mai poate fi vorba în viitor de o rezistenţă serioasă.

Pe cele trei direcţii principale: Petrograd, Moscova şi Ucraina, trupele germane înregistrează înaintări importante. Manevra de încercuire a Petrogradului, după cum se anunţă, continuă cu succes. Trupele care au trecut de Smolensk luptă în regiunea Wijasma, la jumătatea distanţei Smolensk-Moscova. In Ucraina, trupele rapide germane au pătruns adânc în dispozitivul de ariergardă sovietic.

Infrângerea bolşevicilor este culminată prin atacurile aeriene asupra Moscovei, care a primit până în prezent o cantitate de peste 100.000 kg de bombe explozive, pe lângă o importantă cantitate de bombe incendiare.

Pe frontul româno-german dela Nistru, lupta pentru desrobirea brazdei româneşti dela răsărit s'a terminat. Din Carpaţi şi până la mare suntem din nou stăpâni pe hotarele străbune. Lupta pentru asigurarea desvoltării noastre, pentru salvarea credinţei, pentru ordine şi pentru civilizaţie, continuă. Trupele româno-germane au înaintat adânc dincolo de Nistru.

Astfel, România care vedea plutind deasupra ei groaznica ameninţare bolşevică, alăturându-se din tot sufletul de Marele Reich — a reuşit să-şi elibereze Basarabia şi Bucovina, care timp de un an au trăit sub barbaria sovietelor.

In Mediterana s'a dat o mare bătălie aero-navală între italieni şi englezi, în care marina de războiu britanică a suferit mari pierderi.

De asemenea în noaptea de 26 Iulie, vasele uşoare italiene au dat un atac asupra unui port din insula Malta. La înapoiere, întâlnindu-se cu o parte din marina engleză, italienii au scufundat un contra-torpilor inamic. Două vedete rapide italiene nu s'au înapoiat la bază.

Frontul german din Apus. In cursul ultimei nopţi, aviaţia germană a atacat Londra ca răspuns pentru repetatele bombardări făcute asupra oraşelor germane.

Pe fronturile africane, situaţia neschimbată.

C. 40.930.-[M. O., IMPRIMERIA CENTRALA, BUCUREŞTI